

Matt.12,31-42

Jon 2

Jak.3,1-12

12.S.E.Trin., den 19.8.2018

748 42 417 589 674,1-2+7 321 375

Skolen er lige begyndt. Der er mange små elever, der skal begynde at lære at læse. Allerede før de begynder i skolen, kan de måske genkende nogle ord, fx deres eget navn.

Ordene åbner vejen ind til en ny verden. Ord kan bruges på forskellig måde.

Man kan takke Gud og tale godt om Gud, men man kan også sige noget negativt om mennesker, der er skabt i Guds billede - ligesom vi selv er det.

Når vi skal overveje, hvad vi skal sige om andre, kan det være godt at lytte til den gamle græker, vismanden Sokrates. Det fortælles, at der engang kom en til ham for at fortælle ham noget meget interessant om en fælles bekendt. Sokrates stoppede hurtigt vennen, idet han sagde: *Lad os si dette gennem 3 sier* - en si er et køkkenredskab.

Sig mig, sagde Sokrates, er du sikker på, at det er sandt?

Nej, svarede den anden lidt tøvende, det er jeg ikke. Jeg har kun hørt det af en anden.

Det gik altså ikke igennem den første si, sagde Sokrates. Nu tager vi den anden.

Er det noget godt? spurgte han videre.

Nej, lød svaret, tværtimod.

Det gik altså heller ikke gennem den anden si. Lad os tage den tredje. Er det nødvendigt at sige det? spurgte Sokrates til sidst.

Nej, svarede fortælleren. Det kan man ikke sige.

Nuvel, sagde Sokrates. Så tror jeg, at vi ikke skal besvære os med det, hverken du eller jeg.

Når vi fortæller noget om andre, så er det godt at tænke på de tre sier: *Er det sandt? Er det noget godt? Er det nødvendigt at fortælle det?*

Jesus siger, at *et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd.*

Vi kender måske bedre det, han også siger: *Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.*

Det betyder altså meget, hvad vi tænker på og gemmer på i vort indre. Vi må øve os i at bruge vore ord på en god måde, og det gør vi, når vi tænker på de gode ting og har noget godt at bringe videre. Hvis vi kun tænker på det, der er negativt og nedbrydende, bliver vore ord også ødelæggende. De bliver onde og peger tilbage på os selv.

Bibelen fortæller om både det onde og det gode. Den fortæller også, at der er mennesker, der har svært ved at se forskel på det onde og det gode.

Jesus oplevede, at der var mennesker, som slet ikke kunne se det gode, som han gjorde. De kaldte det gode for ondt og det onde for godt.

De beskyldte ham for at gøre sine undergerninger ved hjælp af djævelen i stedet for ved Guds Ånds hjælp.

Det var denne katastrofale fejltagelse, der fik Jesus til at tale om en bespottelse af Helligånden, som ikke skal tilgives, som vi hørte det i dagens prædiketekst.

Grundlæggende er det sådan, at *al synd og bespottelse*, som mennesker kommer med, *kan tilgives*, men der er én form for bespottelse, som ikke kan tilgives - og det er bespottelse af Helligånden. Hvad er så det?

Det sker af og til, at der er mennesker, der spekulerer på, om *de* måske har syndet mod Helligånden og derfor ikke kan få tilgivelse. Det er ikke denne slags mennesker, Jesus her taler om. Jesus taler om dem, der ikke *ønsker* tilgivelse.

Jesus taler om dem, der kalder det onde for godt og det gode for ondt. Han taler om dem, der kalder Guds gerning for Satans værk. De kunne slet ikke finde på at bede Gud om tilgivelse. De er kommet så langt bort fra Gud, at de ikke mere bekymrer sig om tilgivelse. Derfor får de den heller ikke.

Hvis du hører til dem, der er bekymret for, om du har syndet mod Helligånden eller bespottet Helligånden, så der ikke er nogen tilgivelse, så har du endnu ikke gjort det. Du må komme til Gud og få tilgivelse for det, du har gjort forkert og det, du har sagt forkert.

Al synd og bespottelse skal tilgives mennesker, dem, der kommer til Gud med tomme hænder og beder ham tænke på det, som Jesus har gjort, da han døde på korset for vore synder skyld.

Det kan være svært at forstå, at Gud kan tilgive dig og mig. Kan det virkelig være rigtigt? Det er også grunden til, at han giver os tilgivelsen på flere måder.

Gud kan tilgive os gennem et ord. Det kan være et ord, du læser i din bibel eller hører her i kirken. Det kan være en god ven eller en præst, som gennem et ord giver dig tilgivelsen for Jesu skyld. Det kan være en sang, du hører.

Hvis man lytter efter ved dåben og nadveren, så hører man også der om tilgivelse. Både gennem dåben og gennem nadveren giver Gud os tilgivelse for vore synder - for Jesu skyld.

Der er en, der har sagt, at modsætningen til bespottelse af Helligånden er et liv i tak for Guds frelsende indgriben. Det vil sige en tak for den frelse, som Gud har givet os gennem sin søn, Jesus Kristus.

Vi kan takke Gud til alle tider og på mange måder. Vi begyndte vores gudstjeneste med at høre en meget speciel takkesang til Guds ære. Det var profeten Jonas, som fik en opgave af Gud. Jesus omtalte også Jonas i prædiketeksten. Han skulle være et tegn, som kunne pege på, at Jesus virkelig var Guds søn.

Jonas skulle rejse til hovedstaden, Nineve, i datidens stormagt, Assyrien. Han skulle forkynde Guds straf over byen.

Det nægtede Jonas i første omgang. Han flygtede bort i et skib og det endte med, at han i et uvejr blev kastet i havet. Han tilbød det selv og sømændene håbede, at stormen og bølgerne så ville lægge sig. Det gjorde de også og Jonas

blev slugt af et stort havdyr. Der står ikke hvad det var for et dyr, men alle kender det som en hval. Jonas og hvalen er med på den tegning, som blev uddelt til børnene i dag.

Jonas blev reddet fra at drukne og var tre døgn i havdyres bug. Her sang han en takkesang for redningen fra druknedøden. Vi synes måske, at det havde været mere naturligt at vente med at takke Gud, til han var blevet reddet op på land, men Jonas takkede Gud og blev senere reddet i land.

Sådan kan vi også takke Gud i alle situationer. Vi kan takke Gud, selv om livet også indeholder svære dage - måske sygdom og smerte - måske bliver vi svigtet af mennesker, vi holdt af - måske mister vi et menneske, vi elskede, alt for tidligt. Alligevel må vi vende os til Gud og takke ham. Vi skal ikke takke for det svære og smertefulde, vi møder, men vi skal takke Gud, fordi han midt i det hele omslutter os med sin kærlighed og omsorg.

Ved at høre Guds ord og tro det, kan vi lære at takke Gud og åbne vore ører og hjerte for ham.

Det kom til udtryk i den salme, vi sang før prædikenen, hvor vi bad:

*Herre Jesus, vi er her
i dit hus dit ord at høre;
vær du selv i Ånden nær,
dan vort hjerte og vort øre,
at vi må i sjæl og sinde
lukke dig og Himlen inde.*

Vi kan ikke tro af os selv. Det er Guds gave. Derfor fortsatte vi med at bede om Helligåndens lys:

*Vor forstand i mørkets bånd
kan jo ikke sandhed kende,
uden din den gode Ånd
vil sit lys i os optænde.*

Og vi sluttede med bøn om, at vi må kunne synge med på takkesangen:

*Bøn og sang lad liflig klinge,
ordet frugt mangfoldig bringe.*

Lad os alle takke Gud med munden og lad os bede Gud åbne vore ører og hjerter, så vi hører om Jesus Kristus og hans frelse og tager imod den.

Amen